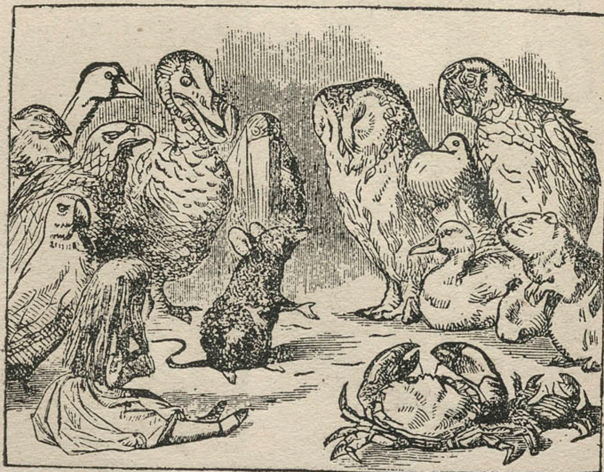
nyodalmat idézett elő, mert a nagy madarak szájában a cukorka olyan kicsiny volt, hogy alig érezték az ízét, a kicsik meg majdnem megfulladtak tőle és néhányszor hátba kellett vágni őket. Amikor azután ezen is átestek, ujra körbeültek és kérték az egeret, hogy valami mást meséljen nekik.

— Azt ígérte nekem, hogy elmeséli a történetét, — mondta Alisz, — és hogy miért

haragszik a K-kra és a M-kra. — Ez utóbbi szavakat csak félénken merte elsuttogni, hogy ujra meg ne sértse.

Az egér sóhajtott, aztán Alisz felé fordult és így felelt: — Bizony, az én történetem szomorú és hosszú, mint a farkam.

— Hát ami a farkát illeti, — szólt Alisz, — hosszúnak elég hosszú. De miért szomorú? Evvel csodálkozva kezdte nézegetni az egér farkát és mialatt az egér beszélt, folyton azt

bámulta. Nem volt hát csoda, hogy a történetről körülbelül ilyesféle fogalma volt:

Egyszer volt,
hol nem volt,
egy házikó.
Bent fázik ó
egy csöpp egér.
Egy kutya
mellette elfuta
s szólt neki :
— „Kelj föl
és jössz te ki !
Jer velem ma hé
a törvényszék elé!
Iszonyú a vád,
itélet vár ma rád!“
— És szólt a
csöpp egér : —
„Nem ér!
Ön téved,
nincs törvény
s nincs itélet,
hisz biró sincs
se vádló.“
S szólt
az eb rá:
„Hát jó!
Biró és
vádló —
én leszek.
itéletet majd
én teszek
Halljad hát
csöpp e-
gérke :
megesz-
lek most
ebéd-
rel!“